

Arrest

nr. 98 632 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 15 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel tot verlaten van het grondgebied van 28 augustus 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 oktober 2009 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 28 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de

eerste bestreden beslissing, die op 17 oktober 2012 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.10.2009 werd ingediend door :

D(...) A(...)

nationaliteit: Senegal

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene stelt dat hij zijn land heeft moeten verlaten wegens de problemen die hij er heeft moeten ondervinden en dat de huidige en actuele toestand waarin verzoeker zich bevindt een terugkeer niet toelaat. Betrokkene verduidelijkt dit echter niet en verzuimt het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven.

Betrokkene stelt dat een terugkeer een bedreiging voor zijn leven en zijn fysieke integriteit zou vormen. Hij stelt dat dit een schending van het artikel 3 EVRM zou inhouden. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via dit artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren

Wat het inroepen van het artikel 8 van het EVRM betreft, dient er te worden opgemerkt dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantooft dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene verklaart eveneens dat hij in zijn land van herkomst niet of niemand meer heeft om naar terug te keren. Betrokkene verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

De elementen van integratie, namelijk de verklaring dat betrokkene werkbereid zou zijn, dat hij Nederlands zou kennen en perfect het Frans zou beheersen en dat hij alle moeite zou doen om zijn levenswijze, levensvisie en levensfilosofie in overeenstemming te brengen met de Belgische cultuur en Belgische leefgewoonte en het feit dat hij een getuigenverklaring voorlegt, hebben betrekking op de gegrondeheid en worden in deze fase niet behandeld.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3 Op 28 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die eveneens op 17 oktober 2012 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van L(...) M(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

D(...) A(...), nationaliteit: onbepaald

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op en betoogt dat de verzoeker geen middelen ontwikkeld heeft in zoverre het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De exceptie wordt als volgt toegelicht:

“Verwerende partij stelt vast dat verzoeker geen middelen heeft ontwikkeld die gericht zouden zijn tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 augustus 2012, ter kennis gebracht op 17 oktober 2012.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Het middel ontbreekt een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk.

Verzoeker heeft geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring aangevoerd.” (RW nr. 10.815, 30 augustus 2007).

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn onontvankelijk, voor zover zij gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 augustus 2012.”

3.2 Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt samen met de verweerder vast dat de verzoeker in het onderhavige verzoekschrift geen middel ontwikkelt dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van de verzoeker dat de middelen ook gericht zijn tegen het bevel tot verlaten van het grondgebied aangezien dit bevel voortvloeit uit de eerste bestreden beslissing. De Raad merkt dienaangaande op dat de tweede bestreden beslissing gegrond is op eigen feitelijke motieven alsook op een afzonderlijke juridische basis, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze beslissing kan niet worden gezien als louter voortvloeiende uit de eerste bestreden beslissing, die een beslissing betreft houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. In de eerste bestreden beslissing wordt overigens nergens in het vooruitzicht gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen. De ter terechtzitting geformuleerde repliek dat de tweede bestreden beslissing voortvloeit uit de eerste bestreden beslissing, een standpunt dat overigens niet verder onderbouwd wordt daar niet wordt geduid op welke wijze blijkt dat het bevel voortvloeit uit de beslissing betreffende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, kan dan ook niet worden gevolgd.

De Raad stelt vast dat uit het betoog uiteengezet in het verzoekschrift duidelijk blijkt dat de verzoeker enkel grieven aanvoert ten aanzien van de eerste bestreden beslissing en dat ten aanzien van de tweede bestreden beslissing geen enkel middel wordt ontwikkeld.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen de beslissing van 28 augustus 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie zoals uiteengezet in de nota met opmerkingen is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Gezien het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, wordt de eerste bestreden beslissing bij de bespreking van het middel aangeduid als “*de bestreden beslissing*”.

4.2 In een eerste middel voert de verzoeker een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt verder toe:

“Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen buitengewone omstandigheid aantoont waaruit blijkt dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure ni. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Zoals hierboven reeds vermeld, verblijft verzoeker sinds 1996 in België, zijnde ruim 16 jaar!

Het voormelde impliceert dat verzoeker, thans 41 jaar oud, sinds zijn 25ste levensjaar in België verblijft.

Terugkeren naar zijn thuisland om aldaar een machtiging tot verblijf in te dienen is in casu dan ook ongerijmd.

De sociale en economische belangen van verzoeker zijn onmiskenbaar in België gevestigd.

Gezien verzoeker tijdens de eerste regularisatiecampagne in het jaar 2000 een poging heeft ondernomen om een legaal verblijf in België te bekomen, zijn minstens sinds die datum zijn gegevens en relaas bekend voor verwerende partij.

Verzoeker heeft zelfs een rijksregisternummer. Het voormelde impliceert dat verzoeker geregistreerd is in de databank met bevolkingsgegevens die wordt beheerd door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken.

Verwerende partij is m.a.w. sinds ruim 12 jaar in het bezit van de gegevens/ relaas van verzoeker en had daar in het nemen van haar beslissing rekening mee dienen te houden.

Verzoeker toonde bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zowel in het jaar 2000 als in het jaar 2009, voldoende aan dat hij onmogelijk naar zijn thuisland kon terugkeren.

Verzoeker haalde als buitengewone omstandigheden (zijnde omstandigheden die de terugkeer naar hun land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen, bijzonder moeilijk maken én een onherstelbaar ernstig nadeel inhouden) aan dat :

- Zijn veiligheid en integriteit ernstig in gevaar zou komen.

- Hij zou verplicht worden om op een niet-menswaardige manier in armoede te leven, gezien hij in zijn thuisland geen familieleden heeft waarbij hij terecht kan, aldaar geen bezittingen hebben (noch van roerende, noch van onroerende aard) en er geen sociaal vangnet aanwezig is

- Hij contacten heeft opgebouwd gedurende de loop der jaren in België.

- Hij geïntegreerd is in de Belgische Maatschappij

Dat bovenvermelde omstandigheden, cumulatief en elk op zich, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van art. 9 bis van de Wet van 15 december 1980, die de indiening van een verzoek om machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen.

Verwerende partij had bij de beoordeling van het dossier van verzoeker hiermee rekening dienen te houden.

Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden.”

4.2.Het zorgvuldigheidsplicht legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954;

RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het onderzoek van de schending van het zorgvuldigheidsplicht dient te worden gevoerd in het licht van de bij de bestreden beslissing toegepaste wettelijke bepaling. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoeker indiene onontvankelijk bevonden en oordeelde de verweerder dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn

verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoeker betoogt dat het, aangezien hij reeds 16 jaar in België verblijft, ongerijmd is om zijn machtiging tot verblijf in te dienen in Senegal en dat zijn sociale en economische belangen onmiskenbaar in België gevestigd zijn. De verzoeker merkt op dat hij een rijksregisternummer heeft, dat hij in 2000 reeds een poging heeft ondernomen om legaal verblijf in België te verkrijgen en dat de verweerder reeds 12 jaar in het bezit is van deze gegevens. De verzoeker meent, in verwijzing naar de elementen die hij in zijn aanvraag aanhaalde, dat hij bij zijn aanvraag voldoende heeft aangetoond dat hij onmogelijk naar zijn thuisland kon terugkeren.

Lezing van de bestreden beslissing toont dat de gemachtigde van de staatssecretaris als volgt oordeelt betreffende de door de verzoeker aangehaalde elementen:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

(...)

Betrokkene stelt dat hij zijn land heeft moeten verlaten wegens de problemen die hij er heeft moeten ondervinden en dat de huidige en actuele toestand waarin verzoeker zich bevindt een terugkeer niet toelaat. Betrokkene verduidelijkt dit echter niet en verzuimt het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven.

Betrokkene stelt dat een terugkeer een bedreiging voor zijn leven en zijn fysieke integriteit zou vormen. Hij stelt dat dit een schending van het artikel 3 EVRM zou inhouden. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via dit artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het inroepen van het artikel 8 van het EVRM betreft, dient er te worden opgemerkt dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene verklaart eveneens dat hij in zijn land van herkomst niet of niemand meer heeft om naar terug te keren. Betrokkene verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

De elementen van integratie, namelijk de verklaring dat betrokkene werkbereid zou zijn, dat hij Nederlands zou kennen en perfect het Frans zou beheersen en dat hij alle moeite zou doen om zijn levenswijze, levensvisie en levensfilosofie in overeenstemming te brengen met de Belgische cultuur en Belgische leefgewoonte en het feit dat hij een getuigenverklaring voorlegt, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

Aldus blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de door de verzoeker in de verblijfsaanvraag opgeworpen elementen heeft in rekening genomen en dat hij oordeelde dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verweerder vermeldt onder meer dat de verzoeker geen bewijs voorlegt van “zijn huidige en actuele toestand” die hem zou belemmeren terug te keren naar Senegal, noch van de bewering dat hij in zijn land van herkomst “niet of niemand meer heeft” om naar terug te keren. Dit strookt met de gegevens uit het administratief dossier: de verzoeker heeft bij zijn aanvraag enkel verklaard dat “zijn huidige en actuele toestand een terugkeer naar Senegal niet toestaat en dat hij noch een woonst noch familie heeft om naar terug te keren”. Hij heeft in dit verband geen verdere, concrete gegevens aangebracht.

De Raad dient er op te wijzen dat een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De verzoeker kan *in casu* niet dienstig voorhouden dat de verweerder rekening diende te houden met het feit dat hij een rijksregisternummer heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoeker de onderhavige verblijfsaanvraag van 13 oktober 2009 dergelijk element niet aanvoerde. In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt te willen laten uitschijnen komt het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om te onderzoeken of uit vroegere verklaringen van een vreemdeling of uit allerhande niet uitdrukkelijk door de betrokken vreemdeling aangevoerde omstandigheden eventueel zou kunnen worden afgeleid dat deze vreemdeling in de onmogelijkheid is om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in het buitenland. Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet berust de bewijslast bij de vreemdeling die een beroep wenst te doen op deze wetsbepaling en dient hij, wanneer hij van oordeel is dat hij vrijgesteld is van de verplichting om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen, zijn stelling bij zijn machtigingsaanvraag zelf *“aan te tonen”* alsook dient hij de eventuele nuttige overtuigingsstukken te voegen. Aangezien het genoemde element pas voor het eerst in het kader van het thans voorliggende beroep wordt aangevoerd en de verzoeker noch bij zijn aanvraag noch later dit element aan het bevoegde bestuur kenbaar maakte, diende de verweerder er bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook geen rekening mee te houden.

Waar de verzoeker de door hem in de aanvraag aangehaalde elementen beknopt herneemt en hij stelt dat deze omstandigheden cumulatief en elk op zich buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, beperkt hij zich tot het louter tegenspreken van de bevindingen van de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad herinnert er aan dat de verweerder ter zake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat het de Raad niet toekomt om zich wat betreft het oordeel of de aangehaalde elementen al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van het bevoegde bestuur. Met de loutere verwijzing naar de elementen uit de aanvraag en de loutere bewering dat deze elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen, toont de verzoeker niet aan welke elementen die hij in zijn aanvraag aanvoerde als buitengewone omstandigheden, door de verweerder precies zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag. De verzoeker maakt op die manier dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing zou zijn tot stand gekomen op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt, noch toont hij aan dat de motieven waarop de verweerder zich ter zake steunt niet pertinent of onjuist zouden zijn.

Waar de verzoeker verwijst naar het feit dat hij 16 jaar in België verblijft, dat zijn sociale en economische belangen onmiskenbaar in België zijn gevestigd en dat het dan ook ongerijmd is dat hij dient terug te keren naar zijn thuisland om aldaar een machtiging tot verblijf in te dienen, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker zich hieromtrent in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf als volgt heeft uitgedrukt:

*“Verzoeker wenst in eerste instantie op te merken dat hij huidige aanvraag niet kan overmaken via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, t.t.z. in zijn land van herkomst Senegal;
Het is inderdaad zo dat verzoeker zijn land van herkomst verliet gelet op de problemen die hij er mocht ondervinden. Bovendien laat de huidige en actuele toestand waarin verzoeker zich bevindt een terugkeer naar Senegal niet toe.*

(...)

Dat verzoeker in zijn land van herkomst niets meer heeft om naar terug te keren, noch familie, noch woonst.

Data verzoeker zich dan ook beroept op het ononderbroken verblijf van 5 jaar alsmede de duurzame lokale verankering.

(...)

Verzoeker zal alles in het werk stellen om een beroepsactiviteit te kunnen uitoefenen in België. (...).”

De verweerder heeft deze elementen in rekening genomen en heeft zoals uiteengezet onder punt 1.2 gemotiveerd waarom deze elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Waar de verzoeker slechts op zeer algemene wijze stelt dat het gelet op zijn langdurig verblijf in België en het feit dat zijn sociale en economische belangen hier gevestigd zijn, ongerijmd is dat hij naar zijn thuisland zou dienen terug te keren om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen, beperkt de verzoeker zich tot een loutere bewering die hij niet verder aan de hand van concrete elementen uitwerkt. De verzoeker betreft deze loutere stelling ook niet op de

concrete motieven van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat de verweerder ter zake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat het de Raad niet toekomt om zich wat betreft het oordeel of de aangehaalde elementen al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van het bevoegde bestuur. De Raad kan zich als annulatierechter niet uitspreken over de opportuniteit van de bestreden beslissing.

Samenvattend kan worden vastgesteld dat de verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de bestreden beslissing zou zijn tot stand gekomen op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt, noch toont hij aan dat de concrete motieven waarop de verweerder zich ter zake steunt niet pertinent of onjuist zouden zijn. De verzoeker maakt *in casu* op geen enkele wijze aannemelijk waarom de genoemde elementen het hem, in weerwil van de bevindingen van de verweerder, zeer moeilijk of bijna onmogelijk zouden maken om zijn aanvraag via de reguliere procedure in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

4.3 In een tweede middel voert de verzoeker een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt verder toe:

“Verwerende partij schendt door haar beslissing het redelijkheidbeginsel.

Op 13 oktober 2009, tijdens de 2e regularisatiecampagne georganiseerd door de Regering, diende verzoeker voor de 2e keer een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Het heeft bijna 3 jaar (!) geduurd vooraleer verwerende partij een beslissing nam in dit dossier (stuk 1).

Verwerende partij besliste in casu de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Voormelde beslissing heeft 3 jaar in beslag genomen.

Het voormelde is dan ook onredelijk.

Daarenboven is het niet logisch dat verzoeker na 16 jaar verblijf in België terug zou moeten keren naar Senegal om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verzoeker heeft geen banden meer met Senegal.

De sociaal-economische belangen van verzoeker zijn in België gevestigd.

M.a.w. er waren voldoende bewijzen/elementen voorhanden teneinde de aanvraag van verzoeker minstens ontvankelijk te verklaren en zijn dossier verder te onderzoeken.

Verzoeker dient op te merken dat in casu de verhouding tussen de motieven en het dispositief in de bestreden beslissing ontbreekt.

In het dossier zijn voldoende gegevens voorhanden die onverenigbaar zijn met de vaststelling van verwerende partij.

Dat de beslissing van verwerende partij om het verzoekschrift onontvankelijk te verklaren, onredelijk is, blijkt uit hetgeen hiervoor werd aangehaald.

Daarenboven heeft verwerende partij er bijna 3 jaar over gedaan om tot het besluit te komen dat het verzoekschrift van verzoeker onontvankelijk is . Het voormelde is dan ook onredelijk.”

4.3.1 Het door de verzoeker aangevoerde redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State). Ter beoordeling daarvan, mag enkel rekening worden gehouden met de in de akte zelf vermelde redengeving en niet met de gegevens en redenen die in dat verband in procedurestukken worden uiteengezet.

De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. Een termijn van 3 jaar, om een aanvraag te behandelen, kan bijgevolg niet als onredelijk lang beschouwd worden. Er dient bovendien op gewezen te worden dat de vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9bis van dezelfde wet werden ingediend moeten behandeld worden. De verzoeker toont verder niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Waar de verzoeker nogmaals aanhaalt dat zijn sociaal- economische belangen in België gesitueerd zijn, dat hij geen banden heeft met Senegal en dat het niet logisch is dat hij terug zou moeten keren naar Senegal om daar zijn verblijfsaanvraag in te dienen, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. De verzoeker toont aan de hand van dergelijk algemeen betoog, dat op geen enkele wijze wordt betrokken op de concrete beoordeling van zijn verblijfsaanvraag zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt zou zijn tot stand gekomen op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt, noch toont hij aan dat de concrete motieven waarop de verweerder zich ter zake steunt niet pertinent of onjuist zouden zijn. Het feit dat de verzoeker het niet eens is met de motieven van de verweerder, brengt niet mee dat ze onredelijk zijn.

De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4.4 In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Hij licht het middel als volgt verder toe:

“Op het ogenblik van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 kon verzoeker ervan uitgaan dat instructie van de Minister van Migratie en Asielbeleid dd. 18.07.2009 nog toegepast zou worden.

Op 11 december 2009 deelde de toenmalig Staatssecretaris M. Wathelet mee dat de criteria van de instructie ten gronde geldig blijven en zullen toegepast worden.

Als zodanig heeft verzoeker in zijn aanvraag dd. 13.10.2009 gewag gemaakt van de criteria zoals voorzien in de instructie van de Minister van Migratie en Asielbeleid dd. 18.07.2009.”

4.4.1 Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In casu stelt de bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009 oordeelt de verweerder dat “deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12/2009 en arrest 215.571 van 05/10/2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing”.

Zoals de verzoeker aanhaalt heeft de toenmalige staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. De verzoeker kan echter niet dienstig voorhouden dat hij ervan uit kon gaan dat deze instructie nog toegepast zou worden.

Deze instructie van 19 juli 2009 werd immers vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de

voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat immers geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd. Gelet op de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 wordt deze instructie geacht nooit te hebben bestaan zodat de verweerder hiervan geen toepassing kon maken.

Rekening houdend met het vernietigingsarrest nr. 198.769 van de Raad van State dient het onderzoek van verzoekers aanvraag te worden gevoerd in overeenstemming met het bepaalde in artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet. Waar de verzoeker verwijst naar de bevestiging van de toenmalige staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de criteria van de instructie ook na het vernietigingsarrest van de Raad van State zouden worden toegepast, dient te worden opgemerkt dat deze bevestiging niet toelaat om in het individuele geval van de verzoeker af te wijken van de duidelijke wettelijke bepaling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verweerder dient immers de wet te laten primeren op de – vernietigde - instructie die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”.

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet, zoals verzoeker doet uitschijnen, op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Het vertrouwensbeginsel laat het bestuur niet toe om de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, *contra legem* toe te passen (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F; P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33). Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Een schending van het vertrouwensbeginsel ligt dan ook niet voor.

Het derde middel is ongegrond

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE